

som vi har fået tilgodeset, er, at man trods alt fra Folketingets side siger, at her er nogle centrale problemstillinger, som er relevante, og som det er berettiget at man kigger nærmere på.

Det er sagt – jeg tror, det var fru Birthe Rønn Hornbech – at vi stiller flere spørgsmål, end vi giver svar. Ja, men inden man kan give svarene, skal man stille spørgsmålene, det er altid en begyndelse.

Ministeren sagde, ligesom jeg også gav udtryk for, uden at jeg brugte ordet, at tvivlens nådegave har vi alle sammen. Uanset hvor udtrykket stammer fra, og uanset hvor man kommer fra i landet, tror jeg, at det er en god ting, som vi trods alt også henholder os til ret tit i Danmark – heldigvis gør vi det. Jeg har det i hvert fald sådan, at jeg ikke ved, hvad der kommer ud af det i sidste ende.

Jeg kender til, at der er en række problemer, som folk har oplevet at stå med, i forhold til at de har oplevet nogle ting i den offentlige sektor, som de syntes var forkerte. De ville gerne have sagt noget om det, men de har ikke gjort det, for de turde ikke. Vi har også set nogle personer, som er blevet afskediget.

Det er svært at gennemskue præcis, hvorfor det skete, men meget tyder på, at det ikke bare er et tilfældigt tidsmæssigt sammenfald, men at der også er en årsagsmæssig sammenhæng.

Den socialdemokratiske ordfører henviste til, at det også er hensynet til noget andet, det er også hensynet til de ansatte og til borgerne og sådan nogle ting. Ja, det er det netop, der er mange hensyn, man skal tage, og det er jo netop det, som er det gode ved politik, at svaret ikke altid er enkelt.

Der er mange udfordringer til os, og det, der gør, at det er lidt sjovt at være politiker, er, at svarene ikke altid er enkle. Det er enkelt at stille spørgsmålene, men det er ikke enkelt at give svarene. Jeg er også enig i, at det her kræver nøjere overvejelser om, hvad det skal være for noget, og det er derfor også fornuftigt, at vi lader det gå igennem en kreds af sagkyndige mennesker, som ser på det.

Når vi ser på de her ting, er det jo sådan, at der er noget, der er klart i dag, med hensyn til at den offentligt ansatte også har pligt til at gøre noget. Hvis der foregår noget, der er direkte kriminelt, skal man ikke kun sige fra, man skal selvfølgelig også sige, at nu er den gal. Og på den måde blev man jo klar over mange ting i forbindelse med Tamilsagen, som ikke var klare nok tidligere.

Kl. 15.40

Men der, hvor man er inde i gråzonen – der bruger vi så udtrykket uredelighed, og det er jo selvfølgelig et upræcist udtryk, det kan jo ikke gå i juraen, at man bruger det udtryk, men man kan godt skrive det i beslutningsforslaget – er jo der, hvor der er noget, der i hvert fald er moralsk forkert. Det var den konservative ordfører, der henviste til noget, der er moralsk forkert. Og det er det jo lidt sværere at sige, hvad vi gør der.

Det, man har i Sverige med hensyn til meddeleleret, er jo, at arbejdsgiveren ikke må forfølge sagen. Man skal forfølge *indholdet* i den sag, der er blevet afsløret, men hvem der har afsløret sagen, skal man ikke forfølge, og det er jo en pointe omkring det her. Det er ikke enkelt at lovgive omkring det her, men man har det i Sverige, og derfor er det jo vigtigt, at vi ser på, hvordan de har grebet det an. Kunne vi gribe det an på tilsvarende måde?

Den konservative ordfører sagde også, at han var blevet klogere. Det er jo meget godt og flot i Folketinget at sige, at man er blevet klogere. Vi har mange gange svært ved at sige, at vi lærer af hinanden, men rent faktisk er det jo sådan, at det, der er meningen med et parlament, jo er, at vi snakker sammen, og at vi helst skulle blive klogere af det. Der er jo somme tider nogle beslutningsforslag, der berører en problemstilling, som man måske ikke helt har været opmærksom på før, og derfor er vi meget glade for, at vi har peget på nogle problemstillinger, og vi er også helt indforstået med, at det selvfølgelig ikke er færdigt på indeværende tidspunkt.

Vi kender til eksempler fra forskellige sektorer. Vi har flere eksempler, og det beskriver vi også i forslaget, inden for sygehussektoren, hvor vi har set nogle afskedigelser. Vi har også eksempler inden for hjemmeplejen og inden for børneområdet, men de er ikke så åbenlyse. De kommer ikke så meget frem, formentlig fordi det er nogle mennesker, som er lidt mere bange for, at det kommer frem. Derimod er der en større tilbøjelighed til, at læger, når de ser nogle ting, hvor de synes at det bliver uretfærdigt over for dem, reagerer hårdere. Men det er ikke nødvendigvis sådan, at vi har set hele isbjerget, kun toppen af det.

Med hensyn til det videre forløb var jeg meget glad for ministerens tilsagn, og jeg er i det her tilfælde ikke bekymret for – det kunne jeg måske være i andre tilfælde – at det bliver syltet. Det var fru Line Barfod, der sagde, at nu skal det ikke syltes. For metoden her er jo, at vi beder